

ruského státu, jehož orgánem a zástupcem byla v roce 1914 císařská ruská vláda, a dovolává se v tomto směru uznání svého prozatímními smlouvami ze dne 5. června 1922, uvedenými v zatímní platnost nařízeními vlády republiky Čsl., ze dne 7. srpna 1922, čís. 258 a 259 sb. z. a n., mimo to předložilo ověřený dopis ministerstva zahraničních věcí ze dne 10. září 1923, čís. 149.431. Uvedené prozatímní smlouvy ne-
jednají však o Zplnomocněném Zastupitelstvu SSSR, nýbrž o zastupi-
telstvech Ruské socialistické federativní sovětské republiky (RSFSR)
a Ukrajinské socialistické sovětské republiky (USSR), byly sjednány
s vládami těchto republik a obsahují v čl. 1. výslovné ustanovení, že
nepředbíhá se dohodou v nich uvedenou řešení otázky uznání de jure
vlády druhé země, uvádějí přesně oprávnění, poskytnutá zastupitel-
stvům republik, těmito smlouvami zřízeným, a v posledním odstavci
čl. 11. přiznává vláda Československé republiky (ČSR) vládám RSFSR
a USSR a jejich orgánům práva právnické osoby, pokud budou na území
ČSR o b c h o d n ě činnými. Teprve uvedený dopis ministerstva zahra-
ničních věcí z 10. září 1923 běže na vědomí utvoření Svazu Sovětských
Socialistických Republik a vykonávání mezinárodních styků Svazu a
republik Lidovým Komisariátem zahraničních věcí SSSR, dále běže na
vědomí, že zplnomocněná zastupitelství RSFSR a USSR v ČSR svěřila
řízení všech svých záležitostí Zplnomocněnému Zastupitelství SSSR
v ČSR. Jde tu tudíž o útvary a orgány, o nichž uvedené prozatímní
smlouvy se aspoň přímo nezmiňují. Bude proto nutno v první řadě vy-
šetřiti dotazem u příslušného ústředního úřadu, jaké právní postavení
zaujímá Zplnomocněné Zastupitelstvo SSSR při jednání před soudem,
pokud je na území ČSR činné jinak než obchodně (čl. 11). Ve svém
rekursu podotýká toto Zplnomocněné Zastupitelstvo, že návrh na zru-
šení opatrovníka nebyl podán jménem vlády SSSR, nýbrž přímo jmé-
nem ruského státu. Přes to však bude nutno zjistiti, zda Zastupitelstvo
to není orgánem vlády RSFSR ve smyslu čl. 11 posl. odstavce smlouvy,
ježto tvrdí samo o sobě, že nastupuje jménem ruského státu, jehož
orgánem a reprezentantem byla cí s . r u s k á v l á d a, z čehož dá se
jedině souditi, že stotožňuje se s vládou nynějšího ruského státu, jsouc
jejím orgánem podle čl. 11. Ježto v tomto případě nejde o činnost ob-
chodní, nebylo by dle uvedené smlouvy možno přiznati stěžovateli právo
právnické osoby, a tím i legitimaci k rekursu, jež by bylo odmítnouti,
zejména když čl. 1 vylučuje dosud uznání de jure vlády RSFSR. Bude
proto povinností rekursního soudu, by napřed rozhodl o otázce legiti-
mace stěžovatelovy k rekursu a teprve potom rozhodl ve věci.

Čís. 3809.

Řízení dle druhého odstavce čl. 310 obch. zák. jest řízením proza-
timním, jde pouze o osvědčení předpokladů prodeje a usnesení soudu,
vyhovující návrhu, není na závalu opačnému rozřešení právního poměru
pořadem práva.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 320/24.)

Soud první stolice vyhověl návrhu na povolení prodeje podle čl. 310 obch. zák. Rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Řízení podle čl. 310 obch. zák. jest mimosporným a stranám jest podle Šu 10 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. volno uváděti v rekursu nové okolnosti a prostředky důkazní. Jest nesporno, že navrhovatelka dala straně povinné za účelem zpracování jejího zboží k dispozici kromě 55.000 Kč, uvedených v protokolu ze dne 23. srpna 1923, ještě další částky, že zboží bylo již věřitelce odevzdáno a že povinná strana jest dlužna věřitelce na všech závazcích, jí poskytnutých, celkem ještě jen 32.000 Kč. Z toho plyne podle Šu 1416 obč. zák., že původních 55.000 Kč, pro něž byly dány stroje do zástavy, jest pokládati za zaplacený.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s tím, že se prodej povoluje na nebezpečí žadatelky.

Důvody:

Řízení podle druhého odstavce čl. 310 obch. zák. jest řízením prozatímním. Jde pouze o osvědčení předpokladů prodeje a usnesení, vyhovující návrhu, není na závalu opačnému rozřešení právního poměru pořadem práva. Zásadu tuto vyslovil nejvyšší soud (ve shodě s komentářem Staub-Pisko u § 12 k čl. 310 obch. zák.) v rozhodnutí čís. 1261 sb. n. s. V tomto řízení, jež jest mimosporným, nezjišťuje se, zda byla skutečně ruční zástava zřízena a také se nezjišťuje, zda zanikla pohledávka, pro kterou byla zástava zřízena, všeho toho opak může býti zjištěn ve sporu, zde stačí, jsou-li osvědčeny formální předpoklady prodeje podle čl. 310 obch. zák., kterých povinná strana jinak ani nepopírá, namítajíc toliko, že původní pohledávka 55.000 Kč navrhující věřitelky podle Šu 1416 obč. zák. zanikla. Rekursní soud řešil tuto námitku neprávem, takže, dospěl-li k názoru, že původních 55.000 Kč, pro něž byly dány stroje do zástavy, jest pokládati za zaplacené, nemá tento názor rozhodného vlivu na povolení prodeje, může-li ve sporu opak býti dokázán. Arciž provádí navrhovatelka prodej podle výslovného ustanovení čl. 310 odstavec druhý obch. zák. na své vlastní nebezpečí. Poněvadž výhrada tato v usnesení prvního soudu obsažena není, stěžovatelka sama však s doplněním tohoto usnesení v tomto smyslu souhlasí, bylo vyhověti stížnosti a rozhodnouti jak uvedeno.

Čís. 3810.

Usnesení, jímž schvaluje soud jménem nezletilců právní jednání, nutno písemně vyhotoviti a účastníkům doručiti. Lhůta k opravnému prostředku počítá se od doručení výměru, třebas usnesení bylo stranám ústně prohlášeno.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 330/24.)

Ústně prohlášeným usnesením ze dne 20. prosince 1923 schválil poručenský soud smír nezletilé nemanželské matky s otcem o